

Astrid Hygen Meyer

n: «The wind does not break a bendy tree». Jeg tok for Kristiansand kommune ble sensurert og ets Kunstmuseum. Det er tatt med pocketkamera. er? blitt kjørt over av en bonde på traktor. Det var helt aterte jeg til som et treffende selvportrett.

Northern Beauty

Samisk senter for samtidskunst i Karasjok opnar fredag «Northern Beauty. Barents' Visual Arts in the 1970s and the 1980s». Vandreutstillinga er eit samarbeid med Kemi Art Museum og omfattar 49 kunstverk, i tillegg til nasjonale kunstnarar frå kvart land utstillinga blir vist i. I Noreg vil utstillinga leggja særleg vekt på Masi-gruppen, med blant andre **Synnøve Pedersen**. Kulturkampen frå 1970-talet vil vera eit sams referansepunkt.

Guri Kulås

HARDANGER: Baroniet i Rosendal viser Nasjonal Jubileumsutstilling med **Adolph Tidemand** (1814-1876) sine skildningar av frå norsk kristenliv. Den norske kyrkje feirar at det er 200 år sidan målaren av «Haugianerne» vart fødd. **GK**

” Mosul i katastrofeturar, BRITISK ARKIO, BENFREW TIL TH

Spøkelseser i sommersol

Tommy Olsson
KUNST

«Six Ghosts Spell Unknown Alphabet»

Jim Holyoak, Matt Shane, Cathrine Dahl, Brian Aas, Ola Jonsrud, Gowara Minsa
Står til 3. august
Tegnerforbundet
Oslo

ANMELDELSE

Halvt svimeslått av sommerheten kom jeg til Tegnerforbundets mørklagte lokaler. Et kort øyeblikk oppsto det magi.

Ok, alle vet det allerede: det er ganske varmt, sant? Det er viktig å få i seg nok vann, etoetera. Og Tegnerforbundet er mer eller mindre en mørk, fuktig hule under dette celsius-regimet. Dehydreringen foregår på et nivå der bare det å komme seg inn til byen medfører at man går ned tre kilo i vekt, idet kroppen nådeløst skyller ut alt salt.

Jeg trenger ikke nevne noe av dette, egentlig. Men jeg gjør det likevel, siden det forskyver perspektivet noe, og får det som allerede i utgangspunktet er på kanten til hallusinatorisk og fullstendig ute av kontroll, til å bli enda mer påtrengende, enda mer uforutsigbart og enda mer klaustrofobisk. Situasjonen på Tegnerforbundet er den typen massiv tegneinstallasjon fra gulv til tak som krever dager og uker hvis man skal få med seg alle detaljer, og befinner seg både smatisk og metodisk et sted mellom Tegneklubbens hastiske slapstick og den politisk-paranoide noteringsne til den altfor tidlig

SPØKELSET ER I MONTERINGEN: Utstillingen utbrudd øyeblikkelig blir absorbert av hel

bortgangne Simen Dyrhaug. En form for *information overload* som sjelden mislykkes, siden publikum – det vil si, i dette tilfellet meg – øyeblikkelig finner seg visuelt rammet og refleksmessig prøver å finne holdepunkter i mengden å orientere seg etter – og dør det gjort, altså. Da sitter man fast.

I hovedsak er dette en kollektiv manøver, der alle individuelle utbrudd øyeblikkelig blir absorbert av helheten. Det er også et spill med tilfeldigheter – det å montere noe slikt lar seg ganske enkelt ikke gjøre med altfor mye dveling ved detaljer, med mindre man har et år eller to på seg. Men like fullt er det helt avgjørende, siden komposisjonen til sjuende og sist er det som vil

en «Six Ghosts Spell Unknown Alphabet» på Tegnerforbundet er en kollektiv manøver, der alle individuelle heten, skriver Klassekampens anmelder.

sitte igjen i bevisstheten til den besøkende. Nå, noen timer senere, ser jeg det levende for meg, men jeg husker ikke en eneste detalj. Det er også en god del tekst som dukker opp og forsvinner, og jeg vurderte å skrive noe av det ned for å huske det, men bestemte meg for å se hvorvidt jeg ville klare å la

eneste ord i den funker som buzz-words for meg – er intrikat nok til å både fungere som kompass og være fullstendig desinformativ på samme tid. Det er nærliggende, siden det er seks kunstnere som står bak en tittel som nevner seks spøkelseser, å trekke slutningen at disse seks kunstnerne

på eksakt samme måte et annet sted) vil tydeliggjøre komponentene til et foreløpig ukjent kommunikasjonsverktøy. Ganske ambisiøst, hvis man velger å se det sånn, og selvsagt helt umulig. Det skjer ikke, ok? Det er for varmt! Men selv under normaltempererte omstendigheter ville det

ikke la seg gjøre, siden det ukjente per def vil forbli ukjent. Og omtrent der vil jeg trekke den første konklusjonen i tvil; kanskje kunstnerne ikke skal identifiseres som tittelens spøkelseser? Kanskje, selv om tallet seks neppe er tilfeldig valgt, det faktisk hintes til helt andre entiteter? Jeg vil si det ville, organisk utbro-

” Det å montere noe slikt lar seg ganske enkelt ikke gjøre med altfor mye dveling ved detaljer.

være. Jeg husker ikke et eneste ord nå. Og det er ikke bare fordi det er varmt. Utstillingens tittel – den faktiske grunnen til at jeg oppsøker dette, siden hvert

skal identifiseres og bli forstått nettopp som spøkelseser, som i dette møtets unike omstendigheter (det er vel ikke særlig stor sjanse for at noe av dette vil bli montert

derte konglomeratet av motstridende meldinger og visuelle statements i lokalene blir betydelig mer interessante hvis man åpner for muligheten for at tittelen heller er en invitasjon til seks spøkelseser om å styre tilfeldighetene under monteringen, i sånn grad at det vi ikke visste at vi vet blir synlig underveis. Hvorvidt det faktisk blir det skal jeg ikke si noe om – det er virkelig for varmt – men det er nok til at oppmerksomheten jekkes opp noen hakk. Nerven begynner å formorme nærværet av noe annet – hinsides de individuelle bidragene til denne flommen av bilder som danner nye bilder, og som slutter seg rundt deg til du selv blir en del av et enda større bilde – noe man uansett er hele tida, selv om det ikke gnis inn på denne måten særlig ofte.

Når jeg nå sitter her og skal sammenfatte det ser, ser jeg jo perfektjonen i øyeblikket. Tegnerforbundet lå mørkt når jeg kom – et øyeblikk trodde jeg faktisk det var stengt – og idet jeg åpnet døra kom alt dette til syne som om det kravlet ut av et lunefullt halvmørke, og som om det kom fra et sted langt borte fra, hørte jeg en stemme: «Nei, men så hyggelig, velkommen, jeg skal si på lyset for deg». Og idet lokalene ble belyst var det på en måte allerede for sent. Jeg hadde sett det, og resten av tida ville jeg bare bruke på å bekrefte det jeg hadde sett. Spørsmålet blir jo hvorvidt det holder med å si ordet «spøkelse» for å få et publikum til generelt å skjerpe alle sanser i møte med arbeider som bare i restmengde motarbeider dennes økte konsentrasjonen, og ikke minst hvor lenge. Ette hvert som svetteflekkene vokser under armene skjønner man jo også at det er en grunn til at lyset ikke er tent når ingen besøkende er til stede. Hvor lenge magien virker, avhenger til en viss del av faktorer utenfor vår kontroll. Men, hey, sånn er det jo med magi.